

[Bilgrav-Nielsen]

kroner. Det har ministeren indset, og han er oppe på et beløb, der ligger betydelig højere. Men skulle jeg gå lidt tættere på, så ville jeg sige: fremfor at ligge på et årligt udgiftsniveau omkring de 50 mill. kr. tror jeg, at vi realistisk skal regne med, at skal vi gøre noget tilnærmelsesvis effektivt, så skal vi doble op. Så ender vi omkring de 100 mill. kr. på årsbasis.

Dermed er vi ovre i en præcisering af, hvori vestkystproblemet i Ringkøbing amt egentlig består, hvori det adskiller sig fra de problemer, vi har andre steder i landet. Der kommer vi til det forhold, som ministeren selv berører ret kraftigt i sin redegørelse, nemlig fordelingsproblematikken. Ministeren siger, at standpunktet må være, at kommuner og amter betaler 50 pct., og at staten betaler 50 pct. Vi mener ikke, at denne målsætning holder. Vi mener, at staten må gå betydelig stærkere ind, også fordi gennemførelse af denne målsætning i Ringkøbing amt vil betyde, at den økonomiske belastning for amtet og kommunerne, det vil jo sige for borgerne, vil blive betydelig større her end i andre amter, hvor ministeren har indgået aftaler om fordeling. Vi mener derfor, det er nødvendigt, at vi får en anden mekanik, en anden fremgangsmåde, en anden fordelingsnøgle bragt i anvendelse, når der er tale om, hvilket engagement staten og kommunerne skal gå ind med.

Jeg er også faldet over bemærkningerne i ministerens redegørelse om, at dersom Ringkøbing amt ikke siger ja, så må Ringkøbing amt bære ansvaret for, at der intet foretages på kysten. Nej, vi kan ikke lægge dette ansvar alene på Ringkøbing amt. Det er først og fremmest statens ansvar, at vi får gennemført en ordentlig kystsikring. Men jeg vil godt samtidig sige, at vi mener, at amter og kommuner også skal være med.

Jeg vil godt til sidst – jeg ser, at der er rødt lys på nu – sige, at vi faktisk har tænkt det her temmelig grundigt igennem, og jeg vil foreslå ministeren, at vi anlægger, hvad skal vi sige, en egentlig handlingsplan for sikring af vestkysten. Pkt. 1: målsætningen skal være at begrænse kystnedbrydningen til maksimalt 2 m pr. år. Undtaget herfra bør være strækningerne Thyborøn, syd for Vrist, Thorsmindetangerne og Holmsland Klit. Pkt. 2: omkostningerne ved gennemførelsen af, hvad jeg her har nævnt, af at følge denne

målsætning op, må i det væsentligste betales af staten. I det omfang amter og kommuner skal medvirke ved betaling, må det ske efter retningslinjer, som sikrer en ligelig byrdefordeling mellem de deltagende amter og kommuner. Vi mener, at en rimeligheds- og lighedsbetragtning kræver, at borgerne i Ringkøbing amt ikke får en større økonomisk belastning end borgere i andre berørte amter.

Vi opfordrer regeringen til straks med hjemmel i et aktstykke i finansudvalget at øge kystsikringsaktiviteten på de mest truede strækninger, og vi opfordrer regeringen til straks at gå i gang med at forberede en egentlig kystsikringslovgivning, der er bygget op omkring tre hovedpunkter: kortlægning af opgaven, formulering af målsætningen og endelig fastlæggelse af byrdefordelingen.

Chr. Christensen (KrF):

Sidste år netop i disse dage diskuterede vi også kystsikring her i salen. Debatten fandt sted i lyset af den kraftige nytårsstorm i januar 1981, og nogle af os, der var vokset op i læ af klitterne og med havet som nabo, havde travlt med at forklare, at vel kunne havet være smilende og glitrende og skønt at se på ved solnedgangstider, men lige så venligt det kunne være, lige så frygteligt kunne det være, når det rejste sig i al sin væld og skabte rædsel og frygt for liv og lemmer og hus og hjem hos os, der boede i landet bagved.

Jeg advarede også dengang mod at tro, at stormens rasen og havets buldren var noget ekstraordinært, som kun forekom enkelte gange i årtiernes løb. Jeg sagde bl.a., at erfaringen viser, at kraftige storme har optrådt indtil flere gange om året, og nytårsstormen i 1981 skal næppe ses som et isoleret fænomen, og nedbrydningen vil fortsætte, hvis man da ikke sætter helt anderledes effektivt ind for at beskytte kysten. Godt et halvt år efter, den 24. november 1981, gentog fænomenet sig. Det var altså ikke urealistisk snak, vi førte frem. Det gentog sig endda meget værre, end mange af os havde oplevet før, og nedbrydningen fortsætter.

Jeg tror, at mange i udvalget om offentlige arbejder forleden dag forstod alvoren bag dette her, da man hørte borgmester Kristian Enevoldsen fra Hvide Sande skildre den frygt, den enkelte borger går med hver dag. Risikoen for, at han en skønne dag er borg-